

VEČERNJI NASLUTI U JASNA

Janko Bubalo

I, tako me ptice nadlijeću
na putu mom Moru
i već radosno cvrkuću
što nisam postao tužan
zbog neistine
što je izrekoše.
Ljepotu svog Uvira
već jasno nazirem.

Stog maknite se, ptice zlokobne,
s mog novog beskraj
da Sunca se nagledam
i novoj rijeci legnem u naručaj.
Njenu svjetlost
već jasno naslućujem

Zato, kad dođe vrijeme
da moradneš poći,
zatvori oči i ne daj
da te oblak zanese.
Tako ćeš lakše
prožeti sve oči dječje
žarom ognja
što tobom tada poteče.

Iza ovog oblaka
bit će sve ljepše. Pa,
pusti golubove
neka te pozdrave
mahanjem krila
i nek se u tebi
za put nagniježde.

Vidjet ćeš
kako sve veće mnoštvo
oganj zahvaća.
A iza onog oblaka
srest će te te zvijezde